

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120206715
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5120206715.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpená obchodnou spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: G. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX, XXX XX W., o zaplatenie 3.105,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/48/2020-145 zo dňa 13. októbra 2021, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 7Csp/48/2020-145 zo dňa 13. októbra 2021 potvrdzuje.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) žalobu žalobcu zamietol (prvá veta výroku). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (druhá veta výroku).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou dňa 09.06.2020 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 3.105,60 eur s úrokom z omeškania 84,28 eur a s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.598,80 eur od 25.2.2020 do zaplatenia. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 22.03.2019 medzi postupcom U. U., a. s. a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 25.07.2014 zmluvu č. 5060170610, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach („VOP“). Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 3.567,47 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 2.060,67 eur, z riadneho úroku vo výške 1.293,95 eur, z úroku z omeškania vo výške 212,85 eur a z poplatkov vo výške 0,- eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky doposiaľ vykonal nasledujúce úhrady: vo výške 259,80 eur dňa 12.06.2019, vo výške 86,60 eur dňa 19.09.2019, vo výške 86,60 eur dňa 22.01.2020, vo výške 28,87 eur dňa 24.02.2020. Dlžná suma tak predstavuje sumu vo výške 3.105,60 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 1.598,80 eur, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 1.293,95 eur, z neuhradeného úroku z omeškania

vo výške 212,85 eur, z neuhradených poplatkov vo výške 0,- eur. Žalobca si v tomto konaní uplatnil úrok z omeškania počnúc dňom 23.03.2019, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Na základe uvedených úhrad žalovaného žalobca vyčíslil úrok z omeškania odo dňa postúpenia pohľadávky vo výške 84,28 eur nasledovne: 5 % ročne zo sumy 2.060,67 eur od 23.03.2019 do 12.06.2019 vo výške 23,15 eur, 5 % ročne zo sumy 1.800,87 eur od 13.06.2019 do 19.09.2019 vo výške 24,42 eur, 5 % ročne zo sumy 1.714,27 eur od 20.09.2019 do 22.01.2020 vo výške 29,35 eur, 5 % ročne zo sumy 1.627,67 eur od 23.01.2020 do 24.02.2020 vo výške 7,36 eur, 5 % ročne zo sumy 1.598,80 eur od 25.02.2020 do zaplatenia.

3. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil nasledovný skutkový stav.

5. Dňa 25.07.2014 uzatvorili U. U., a. s. ako banka a žalovaný ako dlžník zmluvu o splátkovom úvere č. 5060170610, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Dlžník sa zaviazal za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. Základné podmienky boli dojednané nasledovne: výška úveru 2.500,- eur, druh úveru: spotrebný úver na čokoľvek, typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti 21,90 % p. a., výška splátky a splatnosť 52.62 eur mesačne, k 12. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky 12.09.2014, splatnosť úrokov a poplatkov mesačne ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci, počet splátok 120, konečná splatnosť úveru 12.08.2024, RPMN 24.59 %, priemerná hodnota RPMN 16,18 %, celková čiastka spojená s úverom 6.304,70 eur.

6. Dňa 05.10.2017 banka oznámila žalovanému, že je v omeškani so splácaním pohľadávky banky ku dňu 05.10.2017 vo výške 544,30 eur. Vyzvala ho na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu.

7. Listom zo dňa 23.11.2017 banka oznámila žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1. písm. a) produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery s tým, že k 22.11.2017 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy.

8. Z výpisu z úverového účtu žalovaného za účtovné obdobie od 26.07.2014 do 29.04.2019 vyplýva že žalovaný čerpal sumu úveru vo výške 2.500,- eur. Tento splácal pravidelne do októbra 2015, následne realizoval nepravidelné platby, poslednú vykonal dňa 13.02.2019 vo výške 22,20 eur. Ku dňu 22.11.2017, kedy podľa banky táto vyhlásila mimoriadnu splatnosť, žalovaný uhradil sumu 1.402,64 eur.

9. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019 uzatvorenou medzi U. U., a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom postúpil postupca a postupníka odplatne pohľadávky voči dlžníkom vrátane jej príslušenstva, uvedené a špecifikované v prílohe 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi. Podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok predmetom postúpenia bola aj pohľadávka voči žalovanému z úverovej zmluvy zo dňa 25.07.2014 vo výške 3.567,47 eur. Listom zo dňa 30.03.2019 oznámila banka postúpenie pohľadávky žalovanému.

10. Súd prvej inštancie v ďalšom, citujúc ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 25.07.2014 a ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení a ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 565, § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) v platnom znení, uviedol, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je aj poskytovanie úverov. Zároveň podľa webovej stránky NBS je žalobca evidovaný ako nebankový veriteľ oprávnený na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Žalovaný zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania. Pri zákonom posudzovaní konkrétneho prípadu preto vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou spotrebiteľskou podľa ust. § 52 a nasl. OZ. V konaní nebolo sporné, že medzi U. U., a. s. a žalovaným bola dňa 25.07.2014 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytla táto obchodná spoločnosť žalovanému úver vo výške 2.500,- eur. Keďže však ide o spotrebiteľský úver, súd prvej inštancie preskúmal predmetnú zmluvu z hľadiska jej obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

a zistil, že v zmluve je nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom, čo je obsahová náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j). Ak žalovaný mal splatiť úver v 120 splátkach po 52,62 eur, celkovo mal uhradiť sumu 6.314,40 eur, pričom v zmluve je celková čiastka uvedená vo výške 6.304,70 eur. Ak je nesprávne uvedená obsahová náležitosť zmluvy, ako keby táto uvedená nebola vôbec. Následkom neuvedenia celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. to, že takýto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z uvedeného, ak žalovaný mal právnomu predchodcovi žalobcu vrátiť istinu bezúročného a bezpoplatkového úveru vo výške 2.500,- eur v 120,- splátkach, mesačné splátky 1 - 119 istiny boli 20,83 eur

a posledná splátka vo výške 21,83 eur. Ak ku dňu zosplatenia úveru zaplatil žalovaný 1.402,64 eur, uhradil 67 splátok a časť 68 splátky vo výške 7,03 eur, ktorá bola splatná dňa 12.04.2020. Je teda nepochybné, že neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ na to, aby si právny predchodca žalobcu dňa 22.11.2017 uplatnil nárok na splatenie celého úveru. Výzva na splatenie celého dlhu zo dňa 22.11.2017 ako právny úkon v rozpore

so zákonom je teda v zmysle ust. § 39 ods. 1 OZ neplatná. V nadväznosti na to potom neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky pôvodným veriteľom na žalobcu, ktoré upravuje zákon v ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. kumulatívne, to znamená, že

pre platné postúpenie sa okrem toho, že veriteľ aj postupník musia byť veriteľia oprávnení poskytovať spotrebiteľský úver (čo bolo splnené), vyžaduje aj to, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Termín konečnej splatnosti dňa 12.08.2024 v čase postúpenia pohľadávky 22.03.2019 ešte nenastal a nebolo v konaní ani preukázané, že by sa pohľadávka stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi U. U., a. s. a žalobcom zo dňa 22.3.2019 je tak v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému z úverovej zmluvy č. 50601706108 v rozpore s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a teda v zmysle ust. § 39 OZ neplatná. Z uvedených dôvodov tak žalobca nemohol platne nadobudnúť žalovanú pohľadávku s príslušenstvom a teda nemohol vstúpiť do práv veriteľa a súčasne nebol oprávnený požadovať od žalovaného zaplatenie žalovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie na základe uvedeného dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, t. j. o tom, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom ním v konaní uplatneného práva voči žalovanému, a preto jeho žalobu zamietol.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania, alebo napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a napokon nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Žalobca sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého v predmetnej zmluve o splátkovom úvere nebola uvedená správna celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť. Uvedený súd prvej inštancie vyhodnotil v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedenie nesprávnej výšky celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, má za následok to, že úver sa považuje za bezúročný

a bez poplatkov. Žalobca bol toho názoru, že celková čiastka spojená s úverom (v zmluve uvedená vo výške 6.304,70 eur) je nepochybne správna a spotrebiteľský úver preto nemožno posúdiť ako na bezúročný a bez poplatkov v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. V tomto kontexte žalobca poukazoval na to, že podľa časti I. čl. I bodu 1 zmluvy sa žalovaný zaviazal splácať poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi formou pravidelných mesačných splátok od splatnosti prvej splátky dňa 12.09.2014 do konečnej splatnosti dňa 12.08.2024 vo výške 52,62 eur (vo výške istiny, riadnych úrokov, poplatkov, poplatkov za poistenie k úveru a nákladov banky spojených s úverom). Podľa časti I. čl. I bodu 1 zmluvy predstavoval počet splátok 120. Podľa časti I. čl. I bodu 1 zmluvy predstavovala celková čiastka spojená s úverom sumu vo výške 6.304,70 eur. Žalovaný v čl. III bod 3 Zmluvy svojím vlastnoručným

podpisom na zmluve potvrdil, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámil so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Úverovými podmienkami, Sadzobníkom a podmienkami určenými zverejnením, súhlasil s nimi a zaviazal sa ich dodržiavať. Podľa bodu 5.5.3 Obchodných podmienok U. U., a. s., pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej len „Úverové podmienky“): „Výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky Banky.“ Vzhľadom na uvedené považoval žalobca za nesporné, že celková čiastka spojená s úverom bola v zmluve uvedená v správnej výške, a to s poukazom na ust. bodu 5.3.3. Úverových podmienok, v zmysle ktorého sa postupca a žalovaný dohodili na tom, že posledná splátka bude tvorená zostatkom pohľadávky banky, teda v prejedávanom prípade sumou vo výške 42,92 eur. Žalovaný tak pri riadnom a včasnom splácaní úveru

v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy bol povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 6.304,70 eur, keďže posledná splátka úveru bola

v súlade s čl. 5.3.3. Úverových podmienok vo výške 42,92 eur (119 x 52,62 eur + 42,92 eur = 6.304,70 eur). V zmluve tak bol správne (v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z.) uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ titulom úveru zaplatiť. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Prihliadnuc k obsahu zmluvy žalobca zastával názor, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Spotrebiteľ (žalovaný) bol v zmysle požiadavky tohto zákona zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Žalobca podporne poukázal aj na to, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí zo dňa 09.11.2016 vo veci C- 42/15 judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t. j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude vyvolávať voči veriteľovi závažné následky (žalobca podporne tiež poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach spis. zn. 3Co/232/2019 a krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 43CoCsp/16/2021). Aplikácia sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa potom

za uvedeného skutkového stavu javí vo vzťahu k veriteľovi ako neprimerane prísna. Cieľom ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. je poskytnutie dostatočného množstva informácií spotrebiteľovi v rámci uzatváraných zmluvných vzťahov s dodávateľom týkajúcich sa podmienok úveru, nákladov a záväzkov, ktoré z neho vyplývajú. Na základe uvedeného tak súd prvej inštancie nesprávne vec posúdil, ak zastal názor, že poskytnutý úver je potrebné považovať v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný

a bezpoplatkový. V nadväznosti na uvedené boli potom nesprávne aj následne právne závery súdu prvej inštancie ohľadom neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a neplatnosti postúpenia pohľadávky.

15. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobu zamietol), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Vady týkajúce sa podmienok konania odvolací súd nezistil.

20. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

21. V kontexte s odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 písm. b) CSP odvolací súd primárne poukazuje na to, že žalobca tento odvolací dôvod vo svojom opravnom prostriedku neprecizoval. Odhliadnuc od tejto skutočnosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva

na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Skutočnosť, že sa žalobca s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnil, nemôže teda založiť záver o porušení práva žalobcu na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP].

22. Zásadnou odvolacou námietkou uplatnenou žalobcom v jeho opravnom prostriedku tak bol žalobcom prezentovaný názor o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, ktoré malo spočívať v závere súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver

na základe predmetnej zmluvy o splátkovom úvere bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov [§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.]. Žalobca považoval za nesprávne skutkové zistenie a naň nadväzujúci právny názor súdu prvej inštancie, že v predmetnej zmluve o splátkovom úvere absentovala náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere. S argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho opravnom prostriedku sa však odvolací súd nestotožnil.

23. Podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených

so spotrebiteľským úverom. V danom prípade bolo nesporné (teda ani žalobca tento záver súdu prvej inštancie nenamietal), že celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ podľa predmetnej zmluvy o splátkovom úvere zaplatiť, tvoril súčet všetkých splátok spotrebiteľského úveru. V časti I. bod I. s názvom Základné podmienky zmluvy o splátkovom úvere bolo stanovené, že dlžník (žalovaný - spotrebiteľ) je povinný za podmienok dohodnutých v úverovej zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. V ďalšom v tomto ustanovení zmluvy boli uvedené jednotlivé náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. medzi iným takto: výška splátky a splatnosť: 52,62 eur mesačne, ku 12. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky: 12.09.2014, počet splátok: 120, konečná splatnosť úveru: 12.08.2024, celková čiastka spojená s úverom [rozumej tým celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.]: 6.304,70 eur. Vychádzajúc z obsahu tohto ustanovenia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere jednoznačne bez najmenších pochybností vyplýva, že spotrebiteľ v danom prípade žalovaný sa mal zaviazat splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver veriteľovi (U. U., a. s.) v 120-tich splátkach so splatnosťou prvej z nich dňa 12.09.2014 a poslednej z nich dňa 12.08.2024, so splatnosťou 2. až 119. splátky ku 12. dňu príslušného nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Výška splátky bola v uvedenom ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky uvedená jedinou sumou 52,62

eur, z čoho nepochybne vyplýva, že každá zo 120-tich splátok mala byť podľa uvedeného ustanovenia zmluvy o splátkovom úvere vo výške 52,62 eur. Vychádzajúc potom z už uvedeného celková čiastka, ktorú mal v danom prípade spotrebiteľ zaplatiť, bola tvorená súčtom 120-tich splátok vo výške 52,62 eur, t. j. bola v celkovej sume 6.314,40 eur (120 splátok x 52,62 eur). Táto suma však nekorešponduje so sumou celkovej čiastky spojenej s úverom, uvedenou v predmetnej zmluve o splátkovom úvere (časti I. bod I. s názvom Základné podmienky) vo výške 6.304,70 eur (rozdiel 9,70 eur). Ak v ďalšom bolo v Úverových podmienkach v ust. čl. 5 s názvom Splácanie bod 5.5.6 uvedené, že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky Banky (pohľadávka banky z poskytnutého úveru alebo povoleného prečerpania tvorená istinou úveru alebo povoleného prečerpania, úrokmi, úrokmi z omeškania, úrokmi z prečerpania, všetkými poplatkami a nákladmi banky spojenými s úverom alebo povoleným prečerpaním, viď ust. časti A. Úverových podmienok s názvom Definície), možno konštatovať, že táto časť Úverových podmienok, ktoré boli súčasťou predmetnej zmluvy o splátkovom úvere (viď ust. časti III. ods. 3 zmluvy o splátkovom úvere) nekorešponduje s ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky. V ust. časti III. ods. 6 predmetnej zmluvy o splátkovom úvere bolo v ďalšom uvedené, že všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Z tohto ustanovenia potom vyplýva prednosť úpravy záväzkovo-právneho vzťahu vzniknutého medzi veriteľom (U. U., a. s.) a spotrebiteľom (žalovaným) výslovne uvedenej v samotnej zmluve o splátkovom úvere pred jej ďalšími súčasťami, medzi inými aj pred Úverovými podmienkami. Ako už bolo vyššie uvedené z obsahu samotnej zmluvy o splátkovom úvere nevyplýva, že by posledná 120-ta splátka mala byť v inej výške, ako v sume 52,62 eur, a preto nebolo možné na záväzkovo-právny vzťah založený predmetnou zmluvou o splátkovom úvere vzťahnúť ust. Úverových podmienok čl. 5 s názvom Splácanie bod 5.5.6. Ak by aj odvolací súd pripustil túto možnosť, bolo by možné konštatovať, že v predmetnej zmluve o splátkovom úvere absentovalo úplné uvedenie náležitosti podľa ust.

§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o splátkovom úvere, keďže nebola uvedená výška poslednej 120-tej splátky. Absencia tejto náležitosti by viedla k rovnakej sankcii veriteľa, ako absencia náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j), teda k sankcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru [§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.]. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd považoval za správny vyslovený názor súdu prvej inštancie, že aj keď v predmetnej zmluve o splátkovom úvere bola uvedená celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť, táto nebola uvedená správne [rozumej tým nezodpovedala ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.]. Potom záver súdu prvej inštancie, že uvedenie nesprávnej výšky celkovej čiastky, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť, je potrebné stotožniť s jej neexistenciou (neuvedením vôbec), možno považovať tiež za správny, a to z dôvodu zmätočnosti (neurčitosti) tohto údaja s jednoznačne vyjadrenými údajmi o 120-tich splátkach vo výške 52,62 eur. Z uvedeného potom s prihliadnutím na obligatórnosť písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) vyplýva absolútna neplatnosť tejto časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 37 ods. 1 OZ). Uvedený nedostatok zmluvy o spotrebiteľskom úvere potom v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. potom spôsobuje, že poskytnutý spotrebiteľský úver bolo nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Iný výklad nemožno pripustiť, a to aj s prihliadnutím na znenie ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z., keďže nesprávnosť uvedenia niektorého z údajov podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru výlučne v prípade nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miery nákladov, a to iba za podmienky, že je uvedená v prospech spotrebiteľa. Iný výklad by zároveň nekorešpondoval so zmyslom a účelom potreby uvedenia jednotlivých náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorým je možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže by potom mohol veriteľ uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere akékoľvek údaje bez akýchkoľvek sankcií.

24. Pokiaľ žalobca argumentoval (pri stotožnení sa s názorom súdu prvej inštancie o nesprávnom výpočte celkovej čiastky, ktorú musel v danom prípade spotrebiteľ zaplatiť) tým, že uvedený rozdiel 9,70 eur je zanedbateľný a nemohol mať vplyv na schopnosť spotrebiteľa (žalovaného) posúdiť rozsah svojho záväzku, a preto by sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru bola pre veriteľa neprimerane tvrdá a vyvolať vo vzťahu k nemu závažné následky, ani túto argumentáciu odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

25. Zo znenia ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere možno bez najmenších pochybností vyvodiť úmysel zákonodarcu, že neuvedenie ktorejkoľvek z náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r)

a y) a § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v zmluve o spotrebiteľskom úvere má mať bez ďalšieho (skúmania) za následok sankciu veriteľa v podobe zániku jeho nároku na úrok a poplatky (t. j. že na spotrebiteľský úver sa hľadí ako na poskytnutý bez úrokov

a bez poplatkov). Povinnosť, resp. ani právomoc súdu skúmať, či neuvedenie uvedených podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je možné považovať za porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom, na ktoré sa viaže sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, nie je možné zo znenia ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec vyvodiť, pretože samotný zákonodarca už v dikcii tohto ustanovenia implicitne takýto záver urobil, čo vyplýva nepochybne z toho, že porušenie povinnosti veriteľa uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere ďalšie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. l) až q) a s) až x) zákona č. 129/2010 Z. z. zákonodarca sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti nepostihol. Právny názor žalobcu o eurokonformnom výklade uvedenej vnútroštátnej normy so smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) prihladajúc na výklad Smernice urobený Súdny dvorom EÚ v rozsudku vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej zo dňa 09.11.2016 nebolo možné prijať. Súdny dvor EÚ však vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s týmto Súdny dvor EÚ aj

vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Výklad vnútroštátneho práva poskytujú totiž výlučne vnútroštátne súdy. Odvolací súd sice pripúšťa, že vnútroštátna právna úprava implementujúca Smernicu je v určitom rozpore s obsahom Smernice (vyloženej Súdny dvorom EÚ), avšak tento konflikt automaticky neznamená prednosť uplatnenia Smernice pred vnútroštátnou právnou normou. V takom prípade je totiž vnútroštátny súd povinný skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok a ak jej priamy účinok priznať nemôže, tak či jej môže priznať aspoň nepriamy účinok (teda vykladať zákon eurokonformne), alebo napokon, či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Zásadne platí zákaz horizontálneho priameho účinku smernice spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice, zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti, ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci (pozn.: priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice; k tomu napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-152/84 zo dňa 26.02.1986, rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-397/01 až C-403/01 zo dňa 05.10.2004). Z uvedeného vyplýva, že v súdenom spore (medzi jednotlivcami žalobcom a žalovaným), súd Smernici nemôže priznať priamy horizontálny účinok. Nepriamy účinok smernice v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozsudok vo veci C-14/83 zo dňa 10.04.1984) znamená, že vnútroštátne súdy sú povinné vykladať vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice, pričom tento výklad nie je absolútny, ale je obmedzený rozsahom a medzami. Nejedná sa totižto (ako už bolo uvedené) o priamy účinok smernice, kedy je vnútroštátne právo vypustené a doslova nahradené smernicou a teda v prípade nepriameho účinku vnútroštátne právo ostáva naďalej

v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, len musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. Povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (k tomu analogicky rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-105/03

zo dňa 16.06.2005, obdobne rozsudok vo veci C-268/06 zo dňa 15.04.2008) Vzhľadom na už rozobraté znenie ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. ak by vnútroštátne súdy podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyložili toto ustanovenie vnútroštátneho práva eurokonformne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, nahradili by doslova vnútroštátne právo Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok je vylúčený, a teda je možné uvažovať iba o účinku nepriamom, takýto postup však nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd ani nestotožnil s názormi Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Banskej Bystrici formulovanými v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval žalobca, necítiac sa týmito viazaný, keďže nejde o rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít, ako ju má na mysli ust. § čl. 2 ods. 2 CSP a ani týmito rozhodnutiami nebol odvolací súd viazaný (§ 193 CSP).

26. V nadväznosti na uvedené, teda na neopodstatnenosť odvolacej argumentácie žalobcu [nedošlo k naplneniu ani odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP], odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 CSP), považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, a preto ho v prvej vete jeho výroku v merite veci, ako aj

v od tohto závislej druhej vete výroku o náhrade trov konania, podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

27. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP

pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj

o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku

na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj

§ 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel absentuje v prípade, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

28. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).